Florin Pitea - Veniti Afara

Îmi amintesc cînd s-a întors bunicu' prima dată de unde-l duseserăm. Eram copil, habar n-aveam că ceea ce vedeam era un eveniment, chiar dacă nu unic, dar suficient de rar ca să fie perceput astfel pe atunci. S-a întîmplat într-o seară, eram adunaţi cu toţii în cămăruţa din spate, se nimeriseră pe-acolo şi nişte copii de-ai vecinilor, cu care săream garduri toată ziua, acum stăteam toţi în vîrful patului la poveşti, şi cam cînd începuse să se-ntunece bine uşa s-a deschis şi-a intrat bunicu'. M-am repezit în braţele lui, fericit că venise, şi-am început să strig ca apucatul:

- Bunicule, bunicule, bine c-ai venit, bunicule! Nici nu ştii ce rău ne-a părut la toţi, da' bine că te-ai întors.

Bunică-mea încremenise, săraca. A dus o mînă la gură şi-a rămas aşa multă vreme, neştiind ce să spună. Plîngea. Copiii vecinilor n-aveau nici ei nimic de zis, nu că ar mai fi avut loc de gura mea, că, de, venise bunicu', aşa că s-au strecurat uşurel pe uşă afară şi duşi au fost, atît de tiptil că nici nu mi-am dat seama. Acasă îi aştepta mîncarea, care se răcise, ca de obicei, dar cînd au început să povestească ce li se întîmplase şi ce văzuseră, bunicuţele au lăsat baltă şi mîncare, şi tot, şi s-au apucat să-i descînte de deochi, de vedenii şi de Necuratul.

- Ieri ţi-am făcut de patruzeci de zile, măi omule, zise într-un tîrziu bunica. Şi le spuneam fetelor şi popii cu-um te-ai dus tu şi n-ai apucat să mănînci din nucu' ăla de l-ai pus în curte.

- Las' c-o să mănînc de-acu' încolo, cînd s-o face, răspunse bunicu'. A mai rămas nişte colivă de la pomană?

Aşa era el, se bucura de dulciuri ca şi noi, nepoţii. Şi bunica i-a pus pe măsuţă un pahar de vin roşu şi o strachină cu colivă. Pe urmă bunicu' şi-a văzut mai departe de bătrîneţe şi de pensie, tîrînd de colo colo prin sat piciorul de lemn. Despre modul în care pierduse piciorul cel bun, de-l primise pe-ăsta de lemn, nu prea vorbea, dar avea bunica grijă să ne povestească pe îndelete, cu tot felul de amănunte, cînd era el plecat de-acasă. Uneori mai visez şi acum pierderea, de parcă mi s-ar fi întîmplat mie mai degrabă decît bunicului.

După cîţiva ani, unui vecin care ne era şi un fel de rudă mai îndepărtată i s-a făcut rău şi-a căzut în bătătură. La cît vin roşu şi cîtă ţuică turna în el de dimineaţa pînă seara în fiecare zi, noi ăştia mai mici ne miram cum de nu i se făcuse rău mai de demult. Nevastă-sa, o femeie mărunţică, sfrijită şi cu ochi albaştri palizi, i-a aprins o lumînare la cap. Moare Mitică. Bunică-mea a comentat mai pe urmă că de ce n-a chemat un doctor să-l ajute pe bietul om. Atîta a ştiut biata femeie, atîta a făcut. I-a aprins lumînarea şi, ai - n-ai chef, mori, Mitică.

După o vreme s-a întors şi el, şi a băut mai departe ţuică şi vin, cînd roşu, cînd alb, de dimineaţă pînă seara, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Apoi i-a venit ei rîndul să moară, şi deja nu s-a mai mirat nimeni cînd s-a întors la rîndul ei de la cimitir, măruntă şi ridată, privind din poartă la trecători cu ochii albaştri de o nesfîrşită inocenţă.

În oraşul unde locuiam au revenit rînd pe rînd vecinii pe care-i dusesem pe ceea ce credeam a fi ultimul drum. Au fost şi unele discuţii în legătură cu cine avea sau nu drept de proprietate asupra cutărui loc de casă sau cutărui apartament, dar oamenii s-au lămurit repede că din asta n-aveau de cîştigat decît avocaţii.

Am mai plecat prin ţară, pe la neamuri, uneori la cîte o înmormîntare. După un timp ne scriau ca de obicei ca să ne felicite de Crăciun, de Paşte. Ne obişnuiam încet-încet cu ideea că moartea nu mai e definitivă.

Mai rău a fost cînd au început ăştia să arate pe la televizor cine mai revenea şi ce făcea. S-a lăsat cu mare tămbălău în momentul cînd s-au întors fraţii Kennedy şi-au deschis anchetă asupra asasinatelor politice. Tămbălăul a fost de două ori mai mare cînd a înviat şi Lee Harvey Oswald şi-a spus ce avea de spus.

Prin părţi mai răsăritene au înviat în ordine Cernenko, Andropov, Brejnev, Hrusciov, Stalin şi Lenin. Ăştia mai tineri, care ştiau ce-i pîndeşte, au încercat tot felul de tertipuri ca să scape. Pe Lenin l-au scos de la mausoleu, l-au ars şi l-au împrăştiat pe o întreagă emisferă, doar-doar n-o să învie şi el. De ce le-a fost frică n-au scăpat însă. Stalin, mai practic, a mai făcut nişte epurări, ba chiar la un moment dat l-a tîrît pe Lenin într-un

proces alături de Troţki şi alţi cîţiva care dintr-un motiv sau altul nu trecuseră prin ritualul proceselor din anii '30. Chipurile pentru activităţi contrarevoluţionare. Mai greu a fost cînd s-a constatat că, oricît s-ar fi străduit să-i împuşte pe duşmanii revoluţiei socialiste, ăia oricum se întorceau bine-mersi după cîtva timp.

Nici Lenin n-a stat cu mîinile-n sîn. La următorul proces, Stalin a fost pe banca acuzaţilor, după care a făcut o intoxicaţie cu plumb calibrul 7.62, deşi nici asta n-a folosit la prea mare lucru, decît cel mult le-a dat un fel de satisfacţie tîrzie lui Buharin şi compania. Ceva mai tîrziu, a venit şi Ivan cel Groaznic, care n-avea nimic împotriva folosirii plumbului contra adversarilor politici, dar prefera să-l folosească în stare lichidă.

În Italia şi Sicilia, diverşi mafioţi şi-au pus mai departe unii altora explozibili în maşini şi pantofi de ciment, nu pentru că ar mai fi avut vreun rost, ci mai mult de dragul păstrării tradiţiei. La Hollywood au înviat o groază de staruri şi starlete. Marilyn Monroe s-a înfundat din nou cu barbiturice, aşa încît a trebuit s-o înmormînteze a doua, a treia şi respectiv a patra oară. Humphrey Bogart a părut contrariat de interzicerea fumatului în locurile publice, şi a fost sincer dezamăgit de înfăţişarea pe care o avea în filme color. Cei de la Warner Brothers s-au îndurat în cele din urmă şi i-au făcut un buget anual minuscul, numai al lui, pentru filme alb-negru în care să joace cu Lauren Bacall. James Dean n-a renunţat să şofeze fără ochelari, aşa încît a mai avut cîteva accidente mortale.

În lumea rockului, vedetele au continuat să facă ce făcuseră dintotdeauna. Ocazional au mai tras cîte un schimb de experienţă, şi aşa se face că după un timp Kurt Cobain se putea lăuda că a murit de băutură cu Janis Joplin, de somnifere cu Jimi Hendrix, de amfetamine cu Elvis Presley şi de plictiseală cu Frank Sinatra. John Lennon şi-a crescut mai departe copilul din a doua căsătorie, încercînd să fie un om obişnuit, mai ales cînd a aflat că războiul din Vietnam se terminase cam de multişor. Oricum, Julian Lennon începuse o carieră promiţătoare, iar John era de părere că un muzician în familie este mai mult decît suficient.

Henric al VIII-lea a avut în schimb tare mult de furcă atunci cînd a trebuit să împace şase neveste prost-dispuse în acelaşi timp, iar Turnul

Londrei şi securea nu prea i-au fost de folos, deşi a avut bunăvoinţă şi a încercat. Prinţesa Diana a făcut un tărăboi teribil în legătură cu mina magnetică pe care i-o plasaseră discret sub limuzină, dar a lăsat gura mai moale cînd regina Victoria, proaspăt înviată, i-a văzut fotografiile din Penthouse şi a murit a doua oară, de inimă rea. Pe urmă regina s-a întors şi a pus la cale cu Churchill, Gladstone şi Disraeli o restructurare a Imperiului Britanic. Crăpa de ciudă că nu mai este Împărătească a Indiilor.

Cu toate acestea, planurile reginei Victoria au fost spulberate cînd prin Asia Centrală şi Europa Răsăriteană au început să bîntuie din nou hoardele mongole ale lui Ginghis Han, care ocazional se ciocneau cu hoardele de huni ale lui Attila, biciul lui Dumnezeu. Napoleon şi-a reluat bătăliile cu vecinii, inclusiv cu Hitler şi Franco, iar Alexandru Macedoneanul a pornit un război crîncen cu Baiazid Fulgerul. Ioana D'Arc a condus efortul de eliberare a Franţei de sub ocupaţie nazistă, la început fără prea mare succes, dar a învăţat repede să folosească rachete antitanc. Lucrurile au luat o întorsătură mai urîtă cînd oameni precum Cezar sau împăratul Quin au ajuns să controleze rachete intercontinentale. Hiroshima a suferit noi bombardamente atomice. Cîte un cetăţean din Nagasaki îşi plimba nepoţii prin grădină şi le explica:

- Umbra de pe peretele ăsta am lăsat-o eu cînd m-a prins unda de şoc a bombei atomice.

Pe urmă venea altă undă de şoc, şi-i făcea pe toţi alt set de umbre.

Indienii din Lumea Nouă au înviat masiv, iar unii mai răsăriţi, care au studiat şi au înţeles cum venea treaba cu epidemiile aduse de europeni, s-au pus pe creat noi varietăţi ale vărsatului de vînt, împotriva cărora vaccinurile omului alb erau complet ineficiente. Au rezultat noi epidemii, de o amploare nemaiîntîlnită, dar victimele înviau cu o regularitate de ceasornic. Şi, ba cu natalitatea, ba cu învierea, populaţia creştea exponenţial.

Situaţia devenise deja disperată, pentru că nu prea mai era hrană pentru atîţia oameni, nici spaţiu pentru locuit, iar complicaţiile legale în privinţa deţinerii de funcţii şi proprietăţi erau de domeniul celor mai sinistre coşmaruri. În măsura în care mai funcţionau, diferite guverne şi-au

pus la lucru serviciile secrete, sateliţii de spionaj şi reţelele de informaţii, în speranţa că aveau să afle cauza învierii morţilor. Şi în cele din urmă au aflat-o.

Era un bărbat de vreo treizeci de ani, un fel de hippie în sandale, care mergea pe jos din loc în loc, se oprea la cimitire, mausolee, gropi comune şi vechi cîmpuri de bătălie, întindea mîinile şi poruncea:

- Veniţi afară!

Şi morţii făceau ce li se poruncea, fie că şi-ar fi dorit revenirea la viaţă sau nu.

Cam fără tragere de inimă, unii conducători politici au ordonat lunetişti, lasere, bombardamente la punct fix, ba chiar, într-un moment de disperare, o lovitură nucleară tactică.

Dar morţii au continuat să învie, netulburaţi.

Bărbatul încălţat în sandale ne promisese învierea şi viaţa veşnică. Şi era hotărît să se ţină de cuvînt.